

V kraljestvu fikcije nisi nikoli varna

V prvem prispevku duologije o performansu »this is my truth tell me yours«, Metod Zupan razmišlja o konceptu zabrisanih mej osebne intime in varnosti, ki se v umetnosti pogosto brišejo v imenu provokativnosti in družbene kritičnosti, ne da bi zares ozavestile (patriarhalne in mačistične) sisteme komunikacije, ki jih medtem proizvajajo.

Foto Metod Zupan

Meščansko gledališče ni svojega vrstnega pridevnika pridobilo zgolj zaradi publike, ki v njem kupuje abonmaje, temveč tudi vrednot, ki jih občinstva srednjih (danes predvsem višjih) razredov v njem pričakujejo. Zatemnjenost avditorija je pasivizirala nekdanje živahne publike, ki so iz udobja voajerjev v devetnajstem stoletju začeli motriti dogajanje za četrto steno. Če preskočimo par stoletij v današnji čas in pomislimo, kako nepripravljena za sodelovanje je sodobna gledališka publika, ko igralec *prebije četrto steno*, nam postane jasno tudi, kje je ime dobila slednja. Performativni obrat šestdesetih let pa je rekel, da gledališče navsezadnje ni televizija, zakaj bi se torej pretvarjale_i, da občinstva v bistvu nismo v istem prostoru in času kot igralke_ci na odru? S tem seizmičnim obratom se je hierarhija soprisotnosti radikalno spremenila, namesto emancipacije pa je velikokrat prinesla okrepitev neenakosti in nevarnost.

Kaj pa, če si Marko Mandić (MandićStroj, 2011) in od izbranke iz občinstva zahtevaš, da te ustrelj z gledališko puško, ki sicer ne izstrelj metka, četudi bi po močnem puku to lahko posumile_i?

